

[Lysholt Hansen.]

ene side angriber staten for at udvide sit forbrug, samtidig med at den — med rette, mener jeg — animerer til, at borgerne skal sætte forbruget ned, mens de på den anden side i fjernsynet ligefrem på en munter facon siger til befolkningen, at det gør da ikke noget, om man optager nogle kviklån på 1.000 mill. kr. Det er jo kun et par milliarder kr. Jeg ved i øvrigt ikke, hvor man havde det tal fra. Disse folk, som den ene dag skælder folketing og myndigheder ud for letsindighed i økonomisk henseende, sidder den anden dag flot og siger: det gør såmænd ikke så meget, om det private forbrug vokser. Det private forbrug er bl. a. det, vi gerne vil prøve at holde nede for at få orden i dette lands handels- og betalingsbalancetilstand. Jeg ved egentlig ikke, hvad økonomi- og budgetministeren sagde til disse folk derovre i går på bankernes møde, for jeg må sige, jeg var chokeret over at se dem om aftenen sidde og gøre det til småting, at man på denne måde i virkeligheden brugte den store likviditet, der er i pengeinstitutterne i dag, til bare at sørge for at få forbruget til at stige. Det var nemlig ikke investeringerne, det drejede sig om, men forbruget.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg var også forundret over forleden dag at høre sparekassernes formand stå og animere til indkomstpøolitik og beklage de store stigninger, der var i lønningerne, når man samtidig ved, at disse folk og de ledende folk i sparekasseverdenen og bankverdenen er nogle af dem, der har de højeste lønninger. Jeg vil egentlig spørge ministeren: var det ikke muligt at få en fornemmelse af, hvad i hvert fald bankernes og sparekassernes ledere og højt lønnede ansatte får i løn, inden vi måske skal til at tale indkomstpøolitik? Så havde man i hvert fald et sammenligningsgrundlag med, når vi skal se på, hvilke lønninger vi giver i stat og kommuner. Hvis disse tal kom frem, tror jeg egentlig ikke, at de folk, der taler dunder til os andre, ville tale så højt, som de gør, når de aflægger deres årsberetninger.

Ja, jeg følte mig altså provokeret til at sige dette. Jeg synes, det er et fornuftigt forslag, og jeg vil endda gerne have lov at sige til hr. Damsgaard, at vi har optaget lån indtil nu under denne regering på 1,3 milliard kr., men vi har forøget valutabeholdnin-

gen med 2 milliarder kr., så det er da ikke helt galt. Det er da gået den rigtige vej. Jeg synes, hr. Damsgaard og hr. Hans Kjær skulle tænke en lille smule over, at valutabeholdningen i dag er 5,4 milliard kr., hvorimod den ultimo oktober 1971 var 3,4 milliard kr. Det er altså ikke sådan, at de penge, der er optaget i lån, er spist op. De står til en fornuftig anvendelse, til at imødegå vanskelige situationer, og det tror jeg er fornuftig tale. Jeg synes, man skulle have fulgt mit eksempel i første omgang og frafaldet ordet.

Lütken: Jeg skal ikke forlænge debatten, blot meddele, at mit parti kan stemme for det foreliggende lovforslag.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg skal heller ikke forlænge debatten ret meget. Jeg beundrer i og for sig det mod, som den borgerlige oppositions ledere eller repræsentanter ved denne lejlighed viser. De udtalelser, de ærede medlemmer kom med, er jo, når man kender de faktiske forhold, strenge at høre på for et voksent menneske.

Når man tænker på, hvad der mislykkes under den tidligere regering, når man tænker på, at i de sidste år, vi havde den tidligere socialdemokratiske regering, havde vi et underskud på den løbende betalingsbalance på 1,7 milliard kr., og det sidste fulde år, hvor den borgerlige regering sad, var betalingsbalanceunderskuddet på de løbende poster 4 milliarder kr., så kræver det virkelig mod at stå op her og harcelere over, at det nu går fremad, for det er jo sandheden. Jeg respekterer, at hr. Hans Kjær erkendte det.

Jeg må også sige, at jeg beundrer især hr. Damsgaard. Når man tænker på, hvad der ikke lykkedes for den tidligere regering i retning af at gennemføre besparelser, og hvad denne regering har lagt frem — og gennemfører — så synes jeg, det kræver mod. At hr. Damsgaard så tilføjer, at han forgæves i de sidste mange år har bestræbt sig for besparelser, men at det bare ikke var muligt for ham, gør jo ikke sagen et klap kønnere — hvis udtrykket „et klap“ er i overensstemmelse med forretningsordenen.

Jeg er villig til at tage den debat, men skal vi ikke vente med den til på torsdag;